

Τό ΠΑΣΟΚ γιά τή συνταγματικότητα

Ολόκληρο τό κείμενο τής δήλωσης αντίρρησης Συνταγματικότητας πού κατατέθηκε χτές στη Βουλή από τό Π.Α.Σ.Ο. Κ., είναι τό ακόλουθο:

ΔΗΛΩΣΗ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ πρὸς ἀνάκληση πού κυβερνητικοῦ Νομοσχεδίου «περί καταστολῆς τῆς τρομοκρατίας» κατὰ τὰ ἀρθρα 80 παρ. 2, 76 παρ. 1 καὶ 47 παρ. 2 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Βουλῆς, σάν ὅσοι καὶ αἰτιολογία τῆς σχετικῆς ἀπόφασής τῆς Βουλῆς.

Τό συζητούμενο «κατ' ἀρχὴν» νομοσχέδιο «περί καταστολῆς τῆς τρομοκρατίας» παραβιάζει ἄμεσα καὶ ὠμά, τίς ἀκόλουθες ἀρχές τοῦ Δημοκρατικοῦ Πολιτεύματος καὶ ἀντίστοιχες πρὸς αὐτὲς διατάξεις τοῦ Συνταγματικοῦ κειμένου τοῦ 1975:

Α. ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟ

Τό νομοσχέδιο, καθιερώνοντας γιὰ πρώτη φορά τὴν ἐμπειρικὴ ἀντίληψη τῆς τρομοκρατίας, σάν νομικὴ ἐννοία ἐρμηνεύεται ἀπὸ διοικητικά καὶ δικαστικά ὄργανα, παραβιάζει τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀρθροῦ 7 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος, πού προβλέπει ὅτι «Ἐγκλημα δὲν ὑπάρχει, οὐδὲ ποινὴ ἐπιβάλλεται, ἀνεῦ νόμου, ἰσχύοντος πρὸς τὴν τελευτὴς τῆς πράξεως καὶ ὁρίζοντος τὰ στοιχεῖα αὐτῆς». Στὴν προκειμένη περίπτωση, ὅπως προέκυψε ἀπὸ τὴν μέχρι τοῦδε συζήτηση, κατὰ τίς ἐισηγήσεις τῆς μειοψηφίας, δὲν ὁρίζονται τὰ στοιχεῖα τῆς πράξεως τῆς τρομοκρατίας, σάν ἀντικειμενικὴ ὑποστάνεως ἐνὸς ἐγκλήματος, πού καθιερώθηκε μὲ τὸ νομοσχέδιο, ὅχι κατὰ τὴν ἐκφραστικὴ τῆς κοινῆς περὶ δικαίου ἀντίληψης, διαδικασία, ἀλλὰ μὲ τὴν νομοθετικὴν πρωτοβουλία τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης, καὶ διὰ τῆς κομματικῆς πλειοψηφίας ἐδρῶν, πού δὲν ἐκφράζει ὁμως καὶ τὴν πλειοψηφία τοῦ ἐκλογικοῦ σώματος καὶ τοῦ κυριάρχου λαοῦ.

Β. ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

Τό Νομοσχέδιο, εἰσαγόντας σὸ ἑσωτερικὸ μάς Δίκαιο, τὴν ἀκαθόριστὴν ἢ ἀόριστὴν κατὰ τὴν Εἰσηγητικὴν τοῦ Δικαίου Ἐννοία (CONCEPT IN-DETERMINE) τῆς «Τρομοκρατίας», καθιερώνει, ὅχι ἐρμηνευτικὴ ἐλευθερία τῆς Δικαστικῆς Λειτουργίας, ἀλλὰ καὶ διακριτικὴ ἐξουσία τῆς Ἐκτελεστικῆς Λειτουργίας, καὶ διὰ τῶν Ἀστυνομικῶν ὀργάνων διαζέει τὸν πολίτην, πού, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὴν

πρακτικὴ καὶ νομολογιακὴ ἐμπειρία τῆς ἐπταετίας 1967—1974, σημαίνει ἀστυνομικὴ αὐθαίρεσις. Κατὰ τὴν σχετικὴ διατύπωση τῆς τέτοιας διακριτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν Πρόεδρο, τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῆς Δημοκρατίας, Καθηγητὴ κ. Μ. Α. Στασινοπούλου (Δίκαο Διοικητικῶν Πράξεων, 1951 σ. 256—257):

«Ὁ νόμος δὲν λέγει πλὴν πρὸς τὸ ὄργανον, πρῶτον, ὅτι σὲ διατάσσω, ἀλλὰ πρῶτον, ὅτι θεωρεῖς προσηκόντα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας».

Αὐτὴ ὁμως ἡ ἀποδέσμευση τῶν κατωτέρωκτων ὀργάνων ἀπὸ τίς ἐπιταγὰς τοῦ Δημοσίου Δικαίου, ἔρχεται σὲ ἀντίθεση πρὸς τὸ ἀρθρὸ 7 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος, πού ἀπαγορεύει «πάσαν προσβολὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας», ὅπως συμβαίνει μὲ τὴν ἐκδίωξη τῶν συγγενῶν προσώπων νὰ ἐκδηλώσουν ἐμπρακτικὰ τὴν θυσία τῆς γνησίας τῶν ἀγάθων, πού ὁ Ἕλληνας νομοθέτης τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα σέβεται. Ἀνάλογη προσβολὴ ἐπέρχεται καὶ στὴν ἀξιοπρέπεια π.χ. τῶν κληρικῶν, δικηγόρων καὶ ἱατρῶν, μὲ τὴν ἀρσὴν τῶν δικαιοματιῶν ἡ ὑποχρέωσιν, ὡς τῆς ἐπαγγελματικῆς ἡ ἄλλης ἐξουσίας.

Γ. ΠΡΟΣΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΑΣ

Τό Νομοσχέδιο, καθιερώνοντας μορφὲς Ἀστυνομικῆς αὐθαίρεσις, κατὰ τίς προηγούμενες παραγράφους Α καὶ Β, προσβάλλει τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου καθ' ἑαυτὴν, ἥτοι τὴν κατωχρωμένη ἀπὸ τὸ ἀρθρὸ 2 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος ἐννοία, καὶ ἐπιταγὴ, ὅτι δηλαδή:

«ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ προστασία τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦν τὴν πρωταρχικὴν ὑποχρέωσιν τῆς Πολιτείας».

Ἡ ἀξία αὐτὴ θυσιάζεται γιὰ χάριν τοῦ σκοποῦ, τῆς κατὰ τὴν Εἰσηγητικὴν Ἐκθεσὶν ἐπιστασίας τῆς κοινωνικῆς ὁμοιοτήτης, ἥτοι μιᾶς ἀξίας πού ὑπῆρχε μὲν σὲ κυβερνητικὸ σχέδιο τοῦ Συντάγματος τοῦ 1975 ὑπὸ τὴν διατύπωση τῆς «ἐσωτερικῆς εἰρήνης», πλὴν ὁμως διαγράφηκε ἀπὸ τὸν ἐπικρατέστερο Συνταγματικὸ νομότην, ἥτοι τὴν Ε. Ἀναθεωρητικὴν Βουλὴν. Στὴν θέση τῆς «κοινωνικῆς ὁμοιοτήτης», τὸ ἀρθρὸ 25 παρ. 2 τοῦ

Ὁ πρόεδρος τοῦ Π.Α.Σ.Ο.Κ. κ. Ἀνδρ. Παπανδρεῦ.

Συντάγματος ἔθεσε τὴν ἐννοία καὶ τὸν σκοπὸ τῆς «κοινωνικῆς προόδου ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ δικαιοσύνῃ» ὅποτε ἡ νομοθετικὴ ἐπαπαρφορὰ τῆς καταδικασμένης αὐτῆς ιδέας γίνεται νομικὰ καὶ ἠθικὰ ἀνεπίτρεπτη, ἀφοῦ τὸ Κράτος ὅχι μόνον δὲν μπορεῖ νὰ παρεμποδίσῃ τὴν κοινωνικὴν αὐτὴν πρόδο, ἀλλὰ εἶναι ὑποχρεωμένο καὶνὰ τὴν σεβάσθῃ, καί, πρὸ παντός νὰ τὴν προστατεύσῃ αὐτὸ τὸ ἴδιο.

Δ. ΚΑΘΙΕΡΩΣΗ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΝ ΔΙΔΙΟΤΗΤΑΣ

Τό Νομοσχέδιο, καθιερώνοντας διαφοροποιήσεις, χωρὶς δικαίαια καὶ αἰτιολογητὰ, ἀπὸ τὸ Ποινικὸ Δίκαιο, οὐσιαστικὸ καὶ δικονομικὸ πού ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνας προσκορβεῖ σὲ τὸ ἀρθρὸ 4 τοῦ Συντάγματος, κατὰ τὸ μέτρο πού:

α) Οἱ χαρακτηριστιζόμενοι σάν συμμέτοχοι τρομοκρατίας, θὰ διώκονται καὶ θὰ τιμωροῦνται καὶ γιὰ προπαρασκευαστικὰς πράξεις, ἐνὸς ὅτι συμμετοχὴν ἡ ἄλλη ἐγκλημάτων οὔτε θὰ διώκονται οὔτε θὰ τιμωροῦνται.

β) Γιὰ ἄλλους θὰ ἰσχύῃ τὸ ἀρθρὸ 231 παρ. 2 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, καὶ

γιὰ ἄλλους, τοὺς ὑπαγομένους στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ νομοσχεδίου, δὲν θὰ ἰσχύῃ.

γ) Γιὰ ἄλλους θὰ ἰσχύῃ τὸ ἀρθρὸ 232 παρ. 2 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα καὶ γιὰ ἄλλους, τοὺς ὑπαγομένους σὲ νομοσχέδιο δὲν θὰ ἰσχύῃ.

δ) Γιὰ ἄλλους θὰ ἰσχύῃ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐχέμυθια καὶ γιὰ ἄλλους δὲν θὰ ἰσχύῃ.

ε) Γιὰ ἄλλους θὰ ἰσχύουν οἱ δικονομικὲς ἐγγυήσεις τῶν προσεσμιῶν τῆς Ποινικῆς Δικονομίας καὶ γιὰ ἄλλους θὰ συντέμνυνται.

Ε. ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΥ

Τό Νομοσχέδιο, ἔρχεται ἀκόμη καὶ σὲ ἀντίθεση καὶ μὲ τὸ ἀρθρὸ 2 παρ. 2 τοῦ Συντάγματος, πού ἐπιβάλλει τὴν ὑποχρέωση τῆς συμμορφώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, πρὸς τοὺς «γενικῆς ἀναγνωρίσεως κανόνες τοῦ Διεθνούς Δικαίου» πού ἐπικαλεῖται ἡ χώρα μας γιὰ τὴν προστασία τῶν Ἑθνικῶν τῆς δικαιοματίας, ἀφοῦ μὲ τίς ὑπὸ στοιχεῖα Α—Δ ρυθμίσεις δὲν τηρεῖται ἡ ὑποχρέωση τῆς Ἑλλάδος, σάν μέλους τοῦ Ο.Η.Ε., γιὰ τὴν πλήρη σεβασμὸν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, κατὰ τὸ μέτρο πού:

α) παραβιάζεται τὸ ἀρθρὸ 30 τῆς Παγκόσμιας Διακήρυξης τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου πού ρητὰ προβλέπει ὅτι «τίποτε σὲ τοῦτῃ τὴν Διακήρυξιν δὲν μπορεῖ νὰ ἐρμηνευθῇ ὅτι ἐξυπακούει τὸ δικαιώμα κανενὸς κράτους, ὁμάδας ἢ ἀτόμου, ν' ἀποδύσῃ ὁ ὅποιοδήποτε δραστηριότητα ἢ νὰ ἐνέργησιν ὅποιαδήποτε πράξιν πού νὰ σκοπεύῃ στὴν καταστροφή ὁποιοδήποτε δικαιωμάτων καὶ ἐλευθερίας πού περιλαμβάνονται στὴν Διακήρυξιν».

β) παραβιάζεται ὁ καθολικὸς σεβασμὸς καὶ ἡ διασφάλισις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἐννοία τοῦ ἀρθροῦ 55 σὲ συνδυασμὸ πρὸς τὸ ἀρθρὸ 62 παρ. 2 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη τοῦ Ο.Η.Ε.

γ) παραβιάζονται τὰ ἀντίστοιχα πρὸς τὰ πῶ πῶ πάντων ἀρθρα τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος ἀρθρα τῆς Παγκόσμιας Διακήρυξεως τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, πού ἔχουν ἰσχύ νόμου καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Σ' αὐτὴν τὴν περιπτώσιν ἡ ἐννοία τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς προόδου δὲν μπορεῖ νὰ κριθεῖ μὲ κριτήρια ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἔχει διατυπώσει τὸ κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιο ἀρμόδιο Οἰκονομικὸ καὶ Κοινωνικὸ Συμβούλιο τοῦ Ο.Η.Ε., ὅχι δὲ οἱ διάφοροι ὑπερθνικοὶ περιφερειακοὶ Ὄργανισμοὶ ὅπως π.χ. τὸ ΝΑΤΟ καὶ ἡ Ε.Ο.Κ.

ΣΤ. ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Τὸ νομοσχέδιο, ἐπιβάλλοντας νομικὰ τὰ πῶ πάντων ἐμπόδια γιὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀδέσμευτὴν ἀσκηση τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων σάν πλαίσια τῆς κοινωνικῆς προόδου, ὑπὸ ἐλευθερία καὶ δικαιοσύνη, κατὰ τὴν ἐννοία τοῦ Ἀνθρωπιστικοῦ Δικαίου τοῦ Ο.Η.Ε., καὶ ὅχι τὴν αὐθαίρετὴ ἐκδοχὴ οἰασθήσεως κυβερνήσεως ἡ ὁποιοῦσδήποτε ὅπουρο, παραβιάζει καὶ τὸ ἀρθρὸ 25 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος, σὲ θάμβο πού δημιουργεῖ ὅχι μόνον ἠθικὰ καὶ πολιτικὰ, ἀλλὰ καὶ νομικὰ εὐθύνες γιὰ τοὺς συνεπόμενους τῆς παραβιάσεως αὐτοῦ καὶ μάλιστα ὅλους, ἥτοι ὄργανα τῆς νομοθετικῆς, δικαστικῆς καὶ ἐκτελεστικῆς λειτουργίας.

«Τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀτόμου καὶ ὡς μέλους τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου τελοῦν ὑπὸ τὴν ἐγγυήσιν τοῦ κράτους, πάντων τῶν ὀργάνων αὐτοῦ, ὑποχρεωμένων νὰ διασφαλίζουν τὴν ἀκόλυτον ἀσκήσιν αὐτῶν».

Γ' αὐτὸ, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν εὐθύναν τῶν ὀργάνων τῆς ἐκτελεστικῆς λειτουργίας πού συνέταξαν καὶ προώθησαν γιὰ ψήφισιν τὸ νομοσχέδιο αὐτό, ὑπάρχει, κατὰ τὴν γνώμη μας, καὶ εὐθύναν τῶν ὀργάνων τῆς νομοθετικῆς λειτουργίας, ἥτοι τῶν μελῶν τοῦ Κοινοβουλίου, ὅχι μόνον συλλογικῇ, ἀλλὰ καὶ ἀτομικῇ ἢ προσωπικῇ.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΙΤΗΣΗ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΗ

Οἱ πῶ πάντων εἰδικοί, καὶ τεκμηριωμένοι νομικά, λόγῳ ἀντισυνταγματικότητας τοῦ συζητούμενου «κατ' ἀρχὴν» νομοσχεδίου, ἐπιβάλλουν τὴν προτεραιότητα ἐξετάσεως τῶν ἀπὸ τὴν Βουλὴν, κατὰ τὴν σημερινὴν συνεδρίαση, συμφωνησὰ μὲ τὸ ἀρθρὸ 80, παρ. 2 τοῦ Κανονισμοῦ. Δεχόμεστε ὁμως καὶ τὴν κοινὴ συζήτηση καὶ ὑποφορία τόσο τῆς ἀρχῆς τοῦ κυβερνητικοῦ νομοσχεδίου, ὅσο καὶ τῆς προτάσεως τῶν ἀντιρρήσεων αὐτῶν γιὰ τὴν πληρέστερη μελέδουση τοῦ δημοκρατικοῦ καὶ κοινοβουλευτικοῦ διαλόγου μὲ πρόταξιν ὁμως τῶν ἀντιρρήσεων μας.

Οἱ παραβάλλοντες τίς ἀντιρρήσεις βουλευτές

Α. Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Πρόεδρος Π.Α.Σ.Ο.Κ.

Ι. ΑΛΕΥΡΑΣ

Κοινοβουλευτικὸς ἐκπρόσωπος

Α. ΚΟΥΤΣΟΓΕΡΓΑΣ

Εἰδικὸς ἀγορητὴς κατὰ τὸ ἀρθρὸ 76 παρ. 1 τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Βουλῆς